

Arrest

nr. 198 519 van 24 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BELDERBOSCH
Belgiëlei 15 B/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREUS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2013 beveelt de verwerende partij verzoeker om het grondgebied te verlaten. dit is de bestreden beslissing:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*In uitvoering van de beslissing van
gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan de genaamde:*

V., V. geboren te Talin op 23.07.1986, nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁴.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: beslissing tot weigering van verblijf genomen op 28.08.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"schending van art. 9 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), d.w.z. schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)" Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: Art. 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249). De motivering van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurde minimaal toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd, zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door de overweging "Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf : beslissing tot weigering van verblijf genomen op 28.08.2013."

Van de beslissing tot weigering van verblijf, beweerdelijk genomen op 28.08.2013, werd verzoeker echter nooit in kennis gesteld. Hierdoor is het voor verzoeker onmogelijk om te begrijpen waarom het Bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd, zodat hij effectief niet met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Art. 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 luidt als volgt (...). Doordat de beslissing tot weigering van verblijf niet aan verzoeker betekend werd, kan verzoeker bijvoorbeeld niet controleren of er werd nagegaan of de verandering van de omstandigheden voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand is, waardoor de formele en de materiële motiveringsplicht worden geschonden. In het advies van de arts-adviseur wordt wel melding gemaakt van het ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter van de verandering van de omstandigheden, maar het is niet de arts-adviseur die de beslissing tot weigering van verblijf neemt en verzoeker kan geen rechtsmiddelen aanwenden tegen een advies dat geen overheidsbeslissing is. Door het verzuim van betekening van de beslissing tot weigering van verblijf wordt ook art. 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 rechtstreeks geschonden. Door het verzuim om aan verzoeker kennis te geven van de beslissing tot weigering van verblijf wordt tenslotte ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Het motief luidt: *"2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: beslissing tot weigering van verblijf genomen op 28.08.2013"*.

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd door de overweging *"Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf : beslissing tot weigering van verblijf genomen op 28.08.2013."* Verzoeker betwist het determinerende motief dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, niet. Hij toont ook niet aan dat hij wel gemachtigd zou zijn tot verblijf.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juli 2009 een aanvraag indient tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 1 oktober 2009 ontvankelijk verklaard. Een attest van immatriculatie model A werd afgeleverd in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 19 maart 2010 wordt verzoeker gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Op 25 maart 2011 wordt het verblijf van verzoeker voor de duur van 12 maanden verlengd. Op 13 maart 2012 wordt het verblijf van verzoeker opnieuw verlengd voor de duur van 12 maanden. Verzoeker dient op 6 juni 2013 een aanvraag in voor verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Verzoeker wordt op 4 februari 2013 uitgenodigd zijn medisch dossier aan te vullen met het oog op het onderzoek naar verlenging van het tijdelijk verblijf. Verzoeker wordt op 15 mei 2013 verzocht zich aan te bieden op 6 juni 2013, met het oog op een medisch onderzoek door de arts-adviseur. De verwerende partij weigert op 28 augustus 2013 het verblijf te verlengen. De behandeling en opvolging van de medische aandoening werden immers toegankelijk en beschikbaar bevonden in het land van herkomst. Verzoeker verwijst op pagina vier van het verzoekschrift naar het medisch advies van de arts-adviseur dat, in een gesloten omslag, samen met de beslissing van 28 augustus 2013 ter kennis werd gebracht. Hieruit moet worden afgeleid dat verzoeker kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC